

da vidende om, at der også er personer med tilknytning til partiet Venstre, som har ført dialog med oppositionsgrupper til det iranske præstestyre. Det kan enhver jo gøre. Jeg synes, det er glimrende, at vi nu får vedtaget en dagsorden, hvor også Folketinget fastslår, at der skal føres en sådan dialog med oppositionsgrupper.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg har bemærket, at Venstres ordfører ikke vil kommentere fetabeskyldningen. Det kan være, at den lyder for primitiv, men det er nu min erfaring, at politik somme tider er lidt for primitiv. Og noget af det, jeg har haft det dårligst med i de 10 år, jeg har siddet i Europaudvalget, er faktisk at kigge på Danmarks Iranpolitik.

Den har nemlig desværre ikke været præget af stålfasthed og principfasthed, som hr. Anders Fogh så rigtigt siger. Den har ikke været præget af, at man aldrig må gå på kompromis med tyrannerne. Den har alt for meget været præget af at være kræmmeragtig og dermed lusket og fej – også tidligere.

Det, der sker i dag, er, at vi går et skridt i en rigtigere retning, og det gør, at vi kan ranke ryggen lidt mere, end vi har kunnet i årene før, og det er jo et fremskridt.

Det eneste, der har provokeret mig, og den eneste grund til, at jeg har taget ordet, er, at disse rigtige ord, som jeg er fuldstændig enig i, bliver kombineret med et forsvar for, hvad den tidligere regering har gjort. Det holder ikke vand, det er et konkret og et helt forkert billede, der dermed fremmanes.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Til hr. Anders Fogh Rasmussen: Det er ikke mig, der afsporer debatten. Mit indlæg om sikkerheden omkring arrangementer her i København for Salman Rushdie, og hvorvidt de var annonceret, var affødt af, at hr. Anders Fogh Rasmussen i sit indlæg forsøgte at afspore debatten med nogle hykleriske beskyldninger mod regeringen om, at den tøvede med sikkerheden.

Nej! I 1992 var det et uannonceret besøg, i 1995, hvor arrangementet kørte, som det skulle, var det annonceret med 3 dages varsel. Denne gang har man heller ikke tøvet med sikkerheden. Man har nemlig taget konsekvensen bl.a. af de 7 ugers varsel og sørget for, at der blev lavet et andet arrangement, der i formen var fuldt tilfredsstillende for Salman Rushdie og meget

værdigt. Jeg var selv til stede og kan sige, at det var et overordentligt smukt og ordentligt arrangement, der var lavet for Salman Rushdie i går.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal bekræfte over for hr. Anders Fogh Rasmussen, at jeg også er vidende om, at der er enkelte folketingsmedlemmer i Venstre, som fører dialog med oppositionen i Iran. Det synes jeg er strålende.

Så siger hr. Anders Fogh Rasmussen, at han ikke ved, hvem det er, som har forhindret, at et flertal i Folketinget har opfordret regeringen til at føre dialog med de iranske modstandskræfter. Ved hr. Anders Fogh Rasmussen virkelig ikke det?

Jamen det kan jeg da godt oplyse. Det er da partiet Venstre. For det er da partiet Venstre, der sammen med regeringen har undladt at støtte de forslag, som gang på gang er kommet fra SF og Enhedslisten om at begynde at føre en dialog med de iranske modstandskræfter. Sådan er kendsgerningerne.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Faktisk sidder man under denne her debat og tænker, at det her må vel være dansk politik, når det er værst.

Det, debatten nu drejer sig om, og det, som regeringspartierne og SF og Enhedslisten – og det skal man jo ikke undervurdere i denne her sag – forsøger at dreje debatten ind på, er, hvad der er sket i 1992 og 1995.

Det, denne debat er rejst på baggrund af, er regeringens helt skandaløse og latterlige optræden igennem det her forløb. Det synes jeg man skal bestræbe sig på at debatten ikke bliver afsporet fra. Det mener jeg ikke, at nogen skal få succes med. Det er faktisk derfor, denne debat er rejst, og så kan man være tilfreds med, at der er foreslået en dagsorden, som strammer en smule op på, hvad der skal ske i forhold til det iranske præstestyre.

Nu mangler vi så bare, at vi også på det diplomatiske plan siger, at der må ske nogle ting. Hvad om man kaldte Danmarks ambassadør i Iran hjem? Hvad om man sagde, at det diplomati, som åbenbart fortsat skal eksistere, skal høre op? Det kan vi diskutere.

Men det, det her drejer sig om, er i virkeligheden, hvordan regeringen har håndteret denne sag, og der er kun ét eneste ord, og det er latter-